

ние да тръгнатъ. Маринъ и Кавръковъ прѣдложиха на вѣйводата да се върнатъ за сливенскійтъ балканъ. Дели Петръ каза имъ, че вече се близо при *Стара-Рѣка* и да отидатъ къмъ нея посока, дѣто можалъ да намѣри хлѣбъ отъ познатитѣ му села. Хванаха послѣдната посока, а отъ тѣхъ: Маринъ и Ставри Ненчовъ, раздалечъ единъ отъ други затаиха се изъ между говодата. Маринъ се поизправи да види дали има нѣкой около му. Говедарчето го съглѣда и начала да вика: „Шабанъ-ага, Шабанъ-ага“. Маринъ разядосанъ отпра-ви му два коршума съ револверътъ си; но като неможа да го убие излѣзе да бѣга. Ставри, що билъ по горе, като помислилъ, че говедарчето викало за него, изсочилъ и поелъ привалтъ. Маринъ го видѣлъ, но не смѣялъ да извика. Отива да го стигне но неможалъ. Вѣйводата вече бѣше се отдѣлилъ съ по-юначнитѣ момчета, защото едни искаха да се върнатъ къмъ Сливенъ, а други отъ четата хванаха друга посока, за да си укрятъ диритѣ отъ войската и баши-бозуцитѣ що ги слѣдяха по снѣгътъ. Съ него останаха: Илардонъ, В. Желчовъ, К. Кавръковъ, дели П. Гендовъ, З. Виликовъ, Ж. Андрѣевъ, Г. Дражевъ, А. Кутевъ, В. Кавлаковъ, Ст. сертъ Костовъ, Г. Колювъ и Ю. Димитровъ. Другитѣ се върнаха. Нейковци и Жеравненци са разбѣгаха, кой на кждѣто видѣ. Прѣзъ нощъта на 9 Май, останалитѣ съ вѣйводата извърваха нѣколко привала и стигнаха надъ мѣстото нарѣчено *Кална Усойна*, дѣто са спотаиха като съглѣдаха, че потеритѣ бѣха ги заобиколили на върѣдъ изъ около и въ стемняванието, огневетѣ имъ грѣяха около тѣхнитѣ засади. Вѣйводата имъ каза: „всички тая нощъ единъ-по-единъ да пълзиме и да са измъкнемъ отъ туй мѣсто защото сме свързани отъ всѣкъдѣ; но глѣдайте тѣй де-бнишката, щото да не се пришумти и да ни осѣтатъ.“